

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 497933 22 Rev 2
Sarajevo, 21.03.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Marijane Omerčaušević, kao predsjednice vijeća, Slavice Čindrak i Fatime Imamović, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. P. iz S. ..., koga zastupa punomoćnica Lejla Karović, advokat iz S., protiv tužene Federacije BiH, Vlade Federacije BiH, Ured Vlade Federacije BiH za odnose sa javnošću, koju zastupa punomoćnik Emir Kaknjašević, advokat iz S., radi diskriminacije i mobinga, v.sp. 70.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja na dio presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 497933 21 Rsž 2 od 23.09.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.03.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Zahtjevi, revidenta za naknadu troškova sastava revizije i tužene za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju, se odbijaju.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 497933 20 Rs 2 od 29.01.2021. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je traženo da sud utvrdi da je tužitelj trpio mobing na radu i u vezi sa radom i njegovim radnim mjestom, odnosno na službi kod tužene, jer su službena lica tuženih, poduzimanjem radnji nefizičkog uznemiravanja na njegovom radnom mjestu, ponavljanim u dužem vremenskom razdoblju koje i dalje traje, sa izričito ponižavajućim efektima, a naročito: šikaniranjem, klevetanjem, omalovažavanjem, te narušavanjem njegove privatnosti u medijima i javnosti, oduzimanjem poslova i radnih zadataka i isključivanjem iz radnog procesa, te poduzimanjem drugih radnji koje imaju za cilj ili posljedicu stvaranje omalovažavajućeg, neprijateljskog i ponižavajućeg radnog okruženja za tužioca kao i nečinjenjem i propuštanjem odgovornih službenih lica tuženih da poduzmu radnje na zaštiti i priznavanju prava tužioca, čime su povrijedili njegovu čast i ugled, dostojanstvo i integritet, i direktno ugrozili njegovo zdravstveno stanje, te doveli do degradacije njegovih radnih uvjeta, kao i kompromitacije budućeg radnog i profesionalnog statusa tužioca.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca kojim je traženo da sud obaveže tužene da spriječe diskriminaciju i mobing koje trpi, te da mu omoguće sigurno radno okruženje i dostojanstvene uslove za rad, kao i da mu osiguraju da se koristi zakonskim pravom na jednako postupanje u toku rada i u vezi s radom, odnosno službom.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca kojim je traženo da sud obaveže tužene da solidarno tužiocu, na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene i buduće duševne bolove, isplate iznos od 80.000,00 KM i to: 1) 10.000,00 KM zbog povrede časti i ugleda šikaniranjem, klevetanjem i omalovažavanjem u medijima i javnosti; 2) 50.000,00 KM zbog povrede prava ličnosti tužioca u vezi s radom, odnosno službom, i to diskriminacijom, mobingom i narušavanjem njegove privatnosti; 3) 15.000,00 KM zbog umanjavanja životnih aktivnosti; 4) 5.000,00 zbog pretrpljenog straha, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe tj. od 09.04.2015. godine do isplate.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obavezan je tužilac da naknadi tuženoj troškove postupka u iznosu od 8.037,31 KM, u roku od 15 dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 497933 21 Rsž 2 od 23.09.2022. godine žalba tužitelja je odbijana i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tužene za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu po advokatu u iznosu od 1.132,02 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu presudu iz razloga povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP učinjenih pred drugostepenim sudom i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje istom ili drugom vijeću drugostepenog suda uz naknadu troškova sastava revizije od 1.088,10 KM.

Tužena je podnijela odgovor na reviziju sa prijedlogom da se revizija odbije kao neosnovna, uz zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.333,80 KM.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga iz revizije i po službenoj dužnosti, u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP-a), revizijski sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Ocjenjujući prigovore povreda postupka iz člana 209. ZPP učinjenih pred drugostepenim sudom revizijski sud konstatuje da se revident poziva na povrede postupka učinjene pred prvostepenim sudom, koje se odnose prije svega na procedure presignacije predmeta kod postupajućih sudija pred prvostepenim sudom, kao i analize jedne rečenice iz prvostepene presude koju revident naziva „plagijat“, a cijelo obrazloženje prvostepene presude dovodi u vezu sa pristrasnošću sudije koji je vodio prvostepeni postupak. U tom dijelu valja naglasiti da je po članu 240. stav (1) tačka 1) ZPP kao razlog pobijanja drugostepene presude navedeno samo postojanje povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP, koja je učinjena pred drugostepenim sudom, a svi navodi revizije ukazuju na povrede postupka pred prvostepenim sudom, zbog čega isti nisu osnovani.

Cijeneći prigovore pogrešne primjene materijalnog prava revizijski sud je imao u vidu sljedeće činjenice:

¹ Službene novine F BiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

- tužitelj je od 01.02.2008. godine zaposlen kao državni službenik na radnom mjestu stručni saradnik za praćenje i analitiku u Uredu za odnose sa javnošću, Vlade FBiH;
- 04.09.2012. godine na R. je emitiran prilog kojim je prenesena informacija da je tužitelj, kao službenik Vlade FBiH, na svom Facebook profilu izrekao prijetnje smrću poslanici ... u Parlamentu FBiH A. P.,
- istog dana je novinar R. G. Š. uputio email Uredu Vlade za odnose sa javnošću FBiH sa upitom da li je Vlada upoznata sa prijetnjama smrću koje je njen uposlenik (tužitelj) izrekao poslanici u Parlamentu BiH, uz obavijest da je ... podnio i krivičnu prijavu protiv njega;
- rukovodilac Ureda za odnose sa javnošću R. B. D. je 05.09.2012. godine donijela odluku o suspenziji tužitelja sa radnog mjesta i podnijela prijavu za disciplinski postupak zbog neprimjernog ponašanja protiv tužitelja, a medijima potvrdila da je tužitelj suspendiran i da je pokrenut disciplinski postupak, kao i da će Vladu Federacije i premijera obavijestiti o tome;
- vijest o ovom incidentu su zatim prenijeli i drugi mediji i portali: S. B. dana 05.09., D. a. dana 06.09., E. dana 06.09., V..ba 05.09., N. n. dana 05.09., R. S. dana 05.09., V. l. 06.09 i dr.
- 10.09.2012. godine je prenesena i vijest da u postupku medijacije nije postignut sporazum pa je slučaj prosljeđen disciplinskim organima Agencije za državnu službu;
- tužitelj je nakon suspenzije zbog lošeg zdravstvenog stanja otišao na bolovanje na kojem je bio sve do januara 2013. godine;
- disciplinski postupak protiv tužitelja je pokrenut i 12.11.2012. godine, koji je obustavljen, a disciplinska prijava odbačena zbog zastare;
- tužitelj se obratio Uredu Ombudsmena BiH dana 15.11.2012. godine a postupak je zatvoren 04.06.2014. i 20.11.2014. godine bez preporuka;
- prilikom davanja ocjena za rad tužitelja za 2013. i 2014. godinu tužitelj je ocijenjen sa ocjenom „zadovoljava“;
- prema Pravilniku o radu tužene opis radnog mjesta tužitelja je: svakodnevno informiranje Vlade FBiH, premijera, dopremijera i federalnih ministarstava o natpisima u medijima i emisijama, praćenje pisanja domaće i strane štampe i emitiranje rtv programa i na osnovu toga izrađivanje stalnih i povremenih analiza, svakodnevno pripremanje pregleda tekstova o radu Vlade i federalnih ministarstava iz dnevne, nedjeljne i periodične štampe (press clipping) i po potrebi iniciranje i pripremanje reagovanja na sporne tekstove, pripremanje i učešće federalnih ministarstava, vođenje medijskih kampanja posvećenih osnovnim programskim projektima Vlade, pripremanje informacija o aktuelnim pitanjima iz rada Vlade za potrebe novinara, kabineta premijera, zamjenika premijera i federalnih ministara, pripremanje štampanja stalnih i povremenih publikacija i biltena o aktuelnostima u Federaciji BiH i staranje o njihovom plasmanu i distribuciji;
- R. B..D., dugogodišnjoj uposlenici Vlade FBiH, radni odnos je prestao odlaskom u penziju 2019. godine;
- prema nalogu sekretarke Vlade Federacije u zgradu Vlade Federacije je svim uposlenicima protokolarne službe koji nemaju službenog posla na protokolu naloženo da se tu ne zadržavaju,
- 21.11.2013. godine tužitelj je zaprimio rješenje o zabrani korištenja Svečanog ulaza i da podliježe obavezi korištenja ulaza u zgradu Vlade FBiH koji koriste svi uposlenici federalnih organa smještenih u toj zgradi;

- tužitelj je 2016. godine podnio disciplinsku prijavu i protiv direktorice Ureda za odnose sa javnošću, koji je obustavljen.

Tužitelj je, nakon uređivanja tužbe, tražio da se utvrdi neposredna diskriminacija po osnovu političke pripadnosti i naknada materijalne štete, kao i zahtjev za utvrđivanje da je prema njemu vršen kontinuirani mobing od 2008. godine, da mu je ponavljanjem radnji zaposlenika tužene profesionalni ugled, čast i dostojanstvo, a da je upitan i njegov budući profesionalni status, te shodno tome trpio duševne bolove zbog kojih traži i naknadu nematerijalne štete.

U odnosu na zahtjev za utvrđenje neposredne političke diskriminacije i materijalne štete, postupak je pravosnažno okončan presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 497933 15 Rs od 02.07.2019. godine koji je u tom dijelu potvrđen presudom drugostepenog Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 497933 19 Rsž od 10.03.2020. godine, a revizija tužitelja odbijena presudom ovog suda broj: 65 0 Rs 497933 20 Rev od 22.09.2020. godine.

Odbijena je apelacija pred Ustavnim sudom BiH broj. Ap-4264/20 od 11.05.2022. godine na odluku ovog suda u tom dijelu.

Dakle, predmetni postupak je, nakon ukidanja prvostepene presude od strane drugostepenog suda u dijelu koji se odnosi na utvrđivanje mobinga i nematerijalne štete, vraćen na ponovno suđenje, te se prvostepeni sud bavio utvrđivanjem mobinga kao posebnog oblika diskriminacije na radnom mjestu tužitelja kao državnog službenika propisanom članom 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije² (dalje ZZD). Prema toj odredbi „mobing je oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koji imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog“.

Kod dokazivanja nefizičkog uznemiravanja, kao posljedice narušenih odnosa između njega i direktorice R. D..B. iz vremena objavljivanja priloga u emisiji glavnog urednika G. Š. na R. o tužiteljevoj objavi na društvenoj mreži facebook (dalje FB), o zastupnici A.P. (04.09.2012. godine), tužitelj je tvrdio da su poduzimanje radnje tzv. „praznog stola“, tj. da mu direktorica nije davala radne zadatke. Međutim, u postupku je utvrđeno da je nakon javno iznesenih optužbi od strane novinara R. na objavu tužitelja i davanja javne informacije od strane tužene, protiv tužitelja vođena medijska kampanja, a direktorica Ureda u kojem je radio je podnijela disciplinsku prijavu i suspendirala ga, a disciplinski postupak je otvoren već 10.09.2012. godine, a 12.11.2012. godine obustavljen zbog zastare. U međuvremenu je tužitelj bio na bolovanju do januara 2013. godine, te je pokrenuo više sudskih postupaka protiv medija koji su prenosili te informacije. Dakle, tužitelj je tvrdio da mu direktorica nije davala poslove iz opisa njegovog radnog mjesta, te da je zbog toga dobijao i manje ocjene rada za cijeli period od 2013. do 2014. godine i to ocjenu „zadovoljavajuće“, dok je u ranijem periodu od 2008. godine do 2012. godine dobijao ocjene „naročito uspješan“, zbog čega mu je bilo onemogućeno napredovanje na poziciju pomoćnika direktora.

Sudovi zaključuju da tužitelj zbog događaja iz 2012. godine nije mogao raditi poslove moderatora press konferencija, niti pratiti sastanke premijera, zamjenika ili federalnih ministara, koji su po Pravilniku u opisu njegovih radnih zadataka, zbog moguće reakcije

² Službeni glasnik BiH broj 59/09 i 66/16

javnosti na njegove istupe. U tom smislu sudovi prihvataju postojanje vjerovatnosti da je obim poslova za tužitelja bio smanjen, ali da to nije bilo sa ciljem degradacije radnih uslova ili profesionalnog statusa tužitelja, da je tužitelj u svom poslu bio samostalan u većini radnih zadataka, a samo u određenim slučajevima je to zavisilo od direktorice kao rukovodioca. Smanjenje ocjene rada za 2013. i 2014. godinu, zbog smanjenja broja ocjenjivanih radnih ciljeva, sudovi ne smatraju dokazom mobinga, jer je tužitelj na te ocjene imao pravo žalbe Odboru državne službe za žalbe, što je i iskoristio 2013. godine. Međutim i nakon ukidanja prvog rješenja doneseno novo rješenje sa istom ocjenom, uz obrazloženje da je tužitelju smanjen obim posla nakon 2012. godine zbog manjeg javnog istupanja, a da je radno vrijeme koristio bavljenjem tužbama. Na to rješenje nije izjavio novu žalbu.

Kao primjer uznemiravanja smatra i radnju dostavljanja rješenja o ocjeni rada sa ocjenom „zadovoljavajuće“ na kućnu adresu, ali sudovi ovo odbijaju nalazeći da se taj propust desio jednom i da to nije ponavljanja tih radnji.

Nekorištenje „svečanog ulaza“ u prostorije zgrade Vlade FBiH sudovi nalaze da nije bila zabrana samo za tužitelja, već i za ostale državne službenike i namještenike tog Ureda i ministarstava.

Također, u odnosu na tvrdnje tužitelja da ga je direktorica šikanirala, klevetala i omalovažavala tako što je ograničavala kontakte drugih službenika i namještenika sa tužiteljem, sudovi nalaze nedokazanim do nivoa vjerovatnosti, jer nijedan svjedok to nije potvrdio, osim svjedoka I. L. koji je potvrdio da je nakon posla direktorica njega zvala u vezi nekih drugih radnih zadataka i rekla „da on nešto radi iza njenih leđa sa S. P.“. Ovu izjavu sudovi ne smatraju dokazom tužiteljevog uznemiravanja, iako je svjedok to tužitelju prenio, jer su svjedok i tužitelj ostali u dobrim odnosima.

Sudovi ne prihvataju vjerovatnim postojanje sindroma „praznog stola“ ni uvidom u izvještaj koji je tužitelj dostavio o svom radu za 2019. godinu, kao ni Plan rada, jer je u toj godini bila „Covid“ pandemija sa posebnim sistemom rada u svim institucijama.

U postupku je sudovi zaključuju da direktorica Ureda nije mogla, nakon objavljivanja priloga R. o njenoj izjavi na FB stranici, stati u zaštitu tužitelja, zbog ugleda tužene kao organa, kao i da je njena obaveza bila u smislu čl. 17. st. 4. Zakona o državnoj službi FBiH da stavi opći interes ispred interesa tužitelja, pa tako i da izjavu medijima o statusu tužitelja nakon „skandala“. Stoga zaključuju da njeno ponašanje nije bilo motivisano degradacijom radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog, odnosno nije sadržavalo elemente mobinga, već ostvarenja „legitimnog cilja“, a da poduzete radnje od strane direktorice Ureda od strane drugih medija imaju svoje objektivno i zakonito opravdanje.

Drugostepeni sud, još analizom poslova koje obavlja tužitelj, nalazi da se radi o visoko stručnim i samostalnim poslovima, zbog čega tužitelj ima i može i sam obavljati širok spektar poslova iz opisa svog radnog mjesta, izuzev onih za koje je potreban nalog direktora, kao što su moderatora press konferencija i praćenja sastanaka, za šta je tužena dala obrazloženje koje sud i drugostepeni sud prihvata objektivnim, jer je u to vrijeme protiv tužitelja vođen disciplinski postupak, a bila je podnesena i krivična prijava zbog prijetnji smrću parlamentarnoj zastupnici. S tim u vezi drugostepeni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbijen zahtjev tužitelja, za utvrđenje mobinga, a time i zahtjev za nematerijalnu štetu.

U svojoj reviziji tužitelj ponavlja da su radnje tužene od neslane šale do fizičkog napada bile mobing, da su one vršene od strane zaposlenika tužene od sekretara, šefa ureda, direktorice ureda, drugih zaposlenika, da je to trajalo od 2012. do 2020. godine kada je direktorica otišla u penziju, te da je sve to uticalo na njegovo duševno zdravlje zbog čega traži naknadu nematerijalne štete.

Revizijski sud ocjenjuje da je u konkretnom slučaju specifična težina ovog postupka činjenica da je tužitelj kao državni službenik sa visokom pozicijom stručnog saradnika u Uredu za odnose sa javnošću tužene, te da osim obaveze poštivanja Kodeksa etike za državne službenike, bio dužan voditi računa i o svojim istupima na društvenim mrežama, što se naročito odnosi na istupe na FB.

Iako je osnovni uzrok svih događaja, koji se odnosi na pisanje komentara na FB, utvrđen kao činjenica u ranijem postupku, revident ponovo u reviziji osporava tu činjenicu, što nije dopušteno po čl. 240. st.(2) ZPP, pa se revizijski sud nije bavio ovim prigovorima.

Za mobing kao oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu odlučna činjenica je ponavljanje radnji ponižavajućeg efekta. Pri tome ZZD ne propisuje u kojem vremenskom periodu se ponižavanje treba ponavljati, iako je to jedan od bitnih elemenata ovog oblika diskriminacije. U konkretnom slučaju tužitelj ne navodi kada su se dešavale sporne radnje, osim da se radnja ocjenjivanja dešavala 2013. i 2014. godine, a u reviziji tvrdi da je to trajalo cijeli period od 2012. do 2020. godine, kada je direktorica otišla u penziju.

Dakle, sve navedene radnje tužitelj smatra radnjama u kontinuitetu, dakle koje su se ponavljale iz godine u godinu.

Međutim to u postupku nije učinjeno vjerovatnim, iako je tužitelj dokazivao više radnji, za koje je tvrdio da su bile za njega ponižavajuće, a sa efektom degradacije radnih uslova ili profesionalnog statusa, ali taj kontinuitete nije učinjen vjerovatnim, obzirom na dugi vremenski period za koji tužitelj tvrdi da su se dešavale.

S druge strane, nakon što je nastupio medijski napada na tužitelja zbog objave na FB stranici i po ocjeni ovog suda mjere koje je poduzela tužena preko direktorice i ostalih zaposlenih, u smislu davanja javnih saopćenja, kao i onemogućavanja tužitelja da se javno eksponira zbog suspenzije i pokretanja disciplinskog postupka protiv njega, predstavlja izuzetak od diskriminacije po čl. 5. st. 1. ZZD, zbog ostvarenja legitimnog cilj, a to je smanjenje pritiska javnosti zbog teških prijetnji parlamentarnoj zastupnici A.P., a te mjere nisu nerazumne proporcionalnosti između sredstva i cilja koji se želio postići.

Tu se posebno ističe činjenica da je radno mjesto tužitelja- stručni saradnik za praćenje i analitiku, bilo upravo u Uredu za odnose sa javnosti tužene kao pravnog lica, u kojem se podrazumijeva veći stepen odgovornosti svih državnog službenika u kontaktima sa javnošću, jer u takvim slučajevima kontakt sa javnošću utječe direktno na kredibilitete same institucije, kao i državnog organa u cjelini. U tom smislu je značajno i obustavljanje postupaka pred Uredom Ombudsmena za ljudska prava Bosne i Hercegovine, kao centralnom institucijom za zaštitu od diskriminacije po čl. 7. ZZD, koji je u odnosu na dvije žalbe tužitelja postupak obustavio.

Preporuka Ombudsmena za zaštitu ljudskih prava BiH je dokaz vjerovatnosti diskriminacije, pa kada se u postupku dokaže da tužiteljeve dvije žalbe tom Uredu, nisu

prihvaćene kao osnov za preporuku, on mora na drugi način dokazati vjerovatnost mobinga.

Niže ocjene rada u periodu 2013. i 2014. godine su mogle biti provjeravane u postupku pred Odborom državne službe za žalbe (ocjene rada za 2013. godinu je i provjeravana), pa te činjenice nisu dovoljan dokaz vjerovatnosti mobinga u smislu onemogućavanja tužitelja da bude unaprijeđen, jer se to nije dogodilo ni nakon tog perioda iako tužitelj nije dobijao takve ocjene. Osim toga nije dokazano ni da je po sistematizaciji radnih mjesta bilo uopće moguće napredovati u toj službi.

Budući da tužitelj nije ni na drugi način učinio vjerovatnim postojanje mobinga kao oblika diskriminacije sve u smislu člana 4. st. 3. u vezi sa članom 15. ZZD, a da je tužena dokazala da su sve radnje na koje se tužitelj poziva bile opravdane, a u nekim slučajevima i nužne sa legitimnom svrhom da se javnost upozna o onim činjenicama za koje postoji javni interes, proizilazi pravilnost primjene materijalnog prava u pobijanoj presudi. S druge strane stav nižestepenih sudova da radnje pojedinih medija koji su prenosili razne informacije o događaju u vezi sa informacijom iz 2012. godine, ne mogu biti radnje koje se stavljaju tuženoj na teret, neovisno od subjektivnog odnosa tužitelja prema tome (njegovu uznemirenost), je ispravan. Odgovornost medija za iznošenje eventualno neistinitih činjenica se može osporavati u parničnom postupku zbog klevete, ali takvu zaštitu može tražiti samo oštećeni, tj. tužitelj i to ne ovisi od tužene, niti propust tužene da daje druge informacije ili da damentira medije, može biti radnja mobinga.

Ni prigovor o postojanju viktimizacije, kao posebnog oblika diskriminacije iz čl. 18. Zakona o zabrani diskriminacije, nije osnovan, jer tužitelj tužbom nije ni postavio zahtjev za utvrđenje tog oblika diskriminacije, niti su izvedeni dokazi na činjenice koje se odnose na taj posebni oblik diskriminacije. Naime, činjenice koje se odnose na zahtjev za utvrđenje mobinga, su drugačije u odnosu na činjenice kojim se dokazuje viktimizacija, pa kako takav zahtjev u postupku nije ni postavljen, to prigovori pogrešne primjene materijalnog prava u odnosu na ovaj zahtjev nisu osnovani.

Ni ostali navodi revizije nisu osnovani, pa slijedom toga revizijski sud ocjenjuje da su svi prigovori revizije o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u pobijanoj presudi drugostepenog suda neosnovani, zbog čega je reviziju odbio kao neosnovanu, primjenom člana 248. ZPP.

Kako je revizija tužitelja odbijena tako je i njegov zahtjev za naknadu troškova sastava revizije odbijen primjenom člana 397. stav 1. ZPP, a zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju je odbijen primjenom člana 387. stav 1. ZPP.

Predsjednica vijeća
Marijana Omerčaušević, s.r.